

ΔΙΕΘΝΗΣ ΖΩΗ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΗ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΕΠΙΤΡΟΦΗ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΣΤΕΛΕΧΩΝ

ΑΘΗΝΑΙ
15 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1960

ΕΠΥΡΤΗΣ: ΒΥΡΩΝ ΣΤΑΜΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΤΟΣ Γ' - ΤΟΜΟΣ Γ'
ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 60

ΧΩΡΙΣ ΦΟΒΟ ΚΑΙ ΧΩΡΙΣ ΠΑΘΟΣ

Η ΑΝΑΝΕΩΣΗ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΖΩΗΣ

Η «Νέα Πολιτική Κίνηση» (*), και λόγω προσωπικής συνθέσεως και λόγω των άρχων που διεκήρυξε, κατέλαβε τη δεξιά του Κέντρου και έτσι αποθετήθηκε δεξιά ώτερα από το «Φιλελεύθερον Δημοκρατικόν Κόμμα» του κ. Παπανδρέου. Οι φιλοδοξίες που έστηρίχθησαν στη διακήρυξη της απέδειχθησαν τουλάχιστον υπερβολικές, δεν είχε δε ούτε μέρος του πανελληνίου αντίκτύπου της προτάσεως για τη χορήγηση συντάξεων γήρατος στους αγρότες. Και η κοινή γνώμη δεν έπεισθη για την ύπαρξη μιάς ιδεολογίας και μιάς ταυτότητας επιδιώξεων, που να ενώνουν τα μέλη της «νέας» κινήσεως. Άντιθέτως, πρόσωπα με εὐθύνες για τη διακυβέρνηση της χώρας από το Συναγερμό και την ΕΡΕ, που πατέ δεν διεχώρισαν δημοσία τη θέση τους για τα διαδραματισθέντα σέ βάρος των λαϊκών μαζών, μετεμορφώθησαν, με: σέ ὀλίγες ἡμέρες, σέ «προσθευτικὸς ἀνανεωτικὸς» τῆς πολιτικῆς ζωῆς!

Ἡ διακήρυξη τῆς «Νέας Πολιτικῆς Κινήσεως» τὸ μόνο ποὺ μπορεῖ νὰ διεκδικῆσει εἶναι ἡ ἀξία ἐνὸς καλογραμμένου ἀρθροῦ σοβαρῆς συντηρητικῆς ἐφημερίδος. Δὲν θίγει τὸ βασικὸ πρόβλημα τῆς ἐθνικῆς κρίσεως, τὴν ὑποδούλωση τῆς οἰκονομίας στὴν κεφαλαιοκρατία, καὶ ἀδιαφορεῖ γιὰ τὴν κατάσταση τοῦ συνδικαλιστικοῦ κινήματος, πράγμα ποὺ ἰδιαίτερα θὰ ἐνδιέφερε τὴ «νέα» κίνηση, ἀν πρόθεση καὶ ἐπιδίωξη τῆς ἦταν ἡ ἀπαλλαγὴ τῆς χώρας ἀπὸ τὴς ἀποικιακῆς συνθήκης ἐκμεταλλεύσεως, ποὺ ἐπέτυχαν νὰ διαμορφώσουν ἡ ὀλιγαρχία καὶ ἡ δεξιά. Καὶ ὅταν ἀναφέρεται ἡ διακήρυξη στὸ κρίσιμο θέμα τῆς ἀναπτύξεως, ἀγνοεῖ ἐντελῶς τὴ σημασία τοῦ οἰκονομικοῦ σχεδίου καὶ δὲν καταγγέλλει τοὺς παράγοντες καὶ τὰ συμφέροντα ποὺ ἐπενεργοῦν ἀνασχετικά. Ἐτοί οἱ ὅποιεσδήποτε ἄλλες καλὲς ἰδέες ποὺ περιέχονται σ' αὐτή, γάνουν κάθε πρακτικὴ ἀξία καὶ αἰωροῦνται ἀσύμπετες ἀπὸ τὴν ἐθνικὴ ζωὴ καὶ τὰ προβλήματά της. Ἄλλὰ, ἴσως νὰ ἀδικοῦμε τὴ «νέα» κίνηση, γιατί θέσαμε τὴ διακήρυξή της ὑπὸ σοσιαλιστικὸ ἔλεγχο! Μερικὰ ἀπὸ τὰ στελέχη της, ὅμως, ἔβωσαν αὐτὸ τὸ δικαίωμα καὶ μάλιστα κατὰ τὴς παραμονὲς τῆς ἰδρύσεως τῆς «ὀμάδος τῶν δεκά»...

Δὲν θὰ θέλαμε νὰ εἰμαστε εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς αὐστηροὶ στίς κρίσεις μας γιὰ τὴν προσπάθεια τῶν στελεχῶν τοῦ κέντρου καὶ τῆς δεξιάς, ποὺ συνησπίσθησαν γιὰ τὴν «ἀνανέωση» τῆς πολιτικῆς ζωῆς, ἀν τὰ περισσότερα ἀπ' αὐτὰ δὲν ἔχταν πρόσφατες εὐθύνες γιὰ τὴ δημιουργία συγχύσεως, με

(*) (Γ. Ἀθανασιάδης—Νόβας, Στ. Ἀλλαμανῆς, Γ. Μαύρος, Π. Παπαληγόρας Κ. Μησοτάκης, Γ. Ράλλης κ.λ.π.).

τὴν καλλιέργεια τοῦ μεσοιανισμοῦ τοῦ στρατηγοῦ Γρίβα. Ἄντι νὰ προσπαθήσουν νὰ ὀργανώσουν μιὰ πολιτικὴ καὶ ἰδεολογικὴ ἔκστρατεία γιὰ τὴν ἀνατροπὴ τῆς κυβερνήσεως, ἐβαυκάλιζαν τὸ λαὸ μὲ τὸ «δημοκρατικὸ» συνέδριο τῶν Φιλελευθέρων, μὲ τὶς συνεργασίαις Βενιζέλου—Γρίβα ἢ Μαρκεζίνη—Βενιζέλου καὶ μὲ τὶς ἀνεργάτιστες «τρίτες θέσεις» στὰ ἐξωτερικά, καὶ ἄφηναν ἀνενόχλητη τὴν ΕΡΕ στὴ μονοπώληση τῆς ἐξουσίας. Καὶ μόλις διεπιστάσαν, ἀπὸ τὴν ἀπίχηση τῆς προτάσεως γιὰ τοὺς ἀγρότες, ὅτι ἔνα μελετημένο πρόγραμμα ἐπιλόσεως τῶν λαϊκῶν προβλημάτων, μπορεῖ νὰ δημιουργηθῆ ρεῦμα καὶ χωρὶς Μεσσίες, ἐθυμῆθησαν ὅτι τὴ δύναμη δὲν τὴν ἔχουν μόνον τὰ παρασκῆνια, ἀλλὰ καὶ ὁ κυρίαρχος λαός.

Τὸ πείραμα τῆς «Νέας Πολιτικῆς Κινήσεως», πάντως, εἶναι ὅτι κολλίτερο μποροῦσε νὰ προέλθῃ ἀπὸ τοὺς ἀνησυχούς τοῦ παλαιοκομματισμοῦ. Δὲν εἶναι αὐτὸ ὅμως ποὺ ἔχει ἀνάγκη ὁ τόπος. Καὶ δὲν εἶναι αὐτὸ ποὺ ἀνταποκρίνεται στὶς ἐπιθυμίας καὶ τὸ φρόνημα τῶν νέων δημοκρατικῶν μαζῶν, οἱ ὁποῖες—ὅπως ἀναλύσαμε στὴν προηγούμενη «Διεθνῆ Ζωή»—ἔχουν προχωρήσει πρὸς τὸ σοσιαλισμὸ καὶ ἔχουν διαμορφώσει ἄλλες ἀντιλήψεις γιὰ τὴ διάρθρωση τοῦ κόμματος, ποὺ θὰ ἐγγυᾶται τὴν ὑπεράσπιση τῶν συμφερόντων τῶν ἐργαζομένων τῶν πόλεων καὶ τῆς ὁπίθρου. Ἄλλὰ προσφέρουν μιὰ θετικὴ ὕπηρεσία οἱ «ἀνανεωτικοί»: πείθουν, γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ, ὅτι ὅλες οἱ προσπάθειες γιὰ τὴ λύση τοῦ πολιτικοῦ προβλήματος πρέπει νὰ κατατείνουν στὴν ἔνταση τῆς σοσιαλιστικῆς ζυμώσεως καὶ τῆ δημιουργία τῶν ἰδρυτικῶν λαϊκῶν ὀργανώσεων τοῦ δημοκρατικοῦ σοσιαλιστικοῦ κόμματος, γιατί ἀποτελεῖ ἀφέλεια νὰ ἐλπίζῃ κανεὶς στὸν ἐκσυγχρονισμό τῶν «νέων» στελεχῶν τῆς παλαιοδημοκρατικῆς παρατάξεως!

Πλησιάζουν δύο χρόνια ἀπὸ τὶς τελευταῖες ἐκλογές καὶ ἡ τυχερὴ, χάρις στὴν ἀνυπαρξία ἀντιπολιτεύσεως, κυβέρνησις Καραμανλῆ, παραμένει στὴν ἀρχὴ καὶ θὰ ἐδραίωνη περισσότερο τὴ θέση της. Καὶ οἱ ἐλπίδες γιὰ τὴν ἀλλαγὴ θὰ ἀποδεικνύονται φροῦδες, ἂν οἱ ἐργαζόμενες μάζες δὲν κάμουν τὴν ἐπιβλητικὴ παρουσία τους στὴν πολιτικὴ ζωὴ, μὲ τὴ συγκρότηση τοῦ κόμματός τους. Μόνον τὸ δημοκρατικὸ σοσιαλιστικὸ κόμμα θὰ καταργήσῃ τὸ «μονοπώλιο τῆς ἐξουσίας» τῆς δεξιάς καὶ θὰ καταστήσῃ πολιτικὰ ἐνεργούς τὶς μάζες ποὺ ἀπομακρύνονται μονίμως ἀπὸ τὴν ἀστικὴ δημοκρατικὴ ἡγεσία καὶ ἐκείνες ποὺ ἀχρηστεύονται καὶ ἐκτίθενται σὲ διαρκεῖς περιπέτειες ἀπὸ τὴν Ε.Δ.Α. Ἄλλῃ λύση τῆς πολιτικῆς κρίσεως δὲν ὑπάρχει. Ἡ ἀνωμαλία, ποὺ προκαλεῖται μὲ τὴν πώλωση καὶ ἐξυπηρετεῖ τὴ δεξιά καὶ τὴν ἀρχουσα τάξη, θὰ τερματισθῇ μὲ τὴν ἴδρυση τοῦ σοσιαλιστικοῦ κόμματος. Ὅπως θὰ τερματισθοῦν καὶ οἱ ποικίλοι τυχοδιωκτισμοί, ποὺ ἀπογοητεύουν τὴν κοινὴ γνώμη καὶ μειώνουν τὸ πολιτικὸ τῆς ἐνδιαφέρον, μὲ μέγιστο κίνδυνο κατὰ τῆς δημοκρατίας.

ΕΙΝΑΙ Η ΩΡΑ ΤΟΥ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟΥ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΥ